

SARAH BETH DURST

SEA OF CHARMS

Nederlandse editie

DE FONTEIN

HOOFDSTUK 1

Marin was alleen op haar zeilboot en de zee zong. Ze luisterde naar het ritme van de golven die tegen de romp van de Silver beukten en de melodie van de wind die de zilveren zeilen vulde. Ze trok de lijnen strak en probeerde de knoop van verdriet, vernedering en woede weg te laten spoelen door de golven en de wind, de knoop die nu al weken in haar vastzat. Ze haalde diep adem en schreeuwde toen zo hard als ze kon, met alle lucht die ze in haar longen had.

Niemand die haar zei dat ze stil moest zijn.

Niemand die haar zei dat ze terug moest keren.

Boven haar zweefde een zeevogel richting het oosten, zo hoog in de lucht dat het een witte stip tegen het felle blauw was, en ze vroeg zich af of hij toevallig alleen vloog of ook echt alleen wilde zijn. *Of een combinatie van allebei. Zoals ik.*

Ze was dit allemaal bijna verloren.

Marin ademde in en proefde het zout in de lucht, haar lievelingssmaak. Ze probeerde zich daarop te concentreren in plaats van op het verstikkende gevoel van spijt. Ze was nu hier, op de Silver, en daar kon hij niks tegen doen. Het was hem niet gelukt. Het idee dat het bijna mis was gegaan, maakte haar misselijk. Een

toevallig opgevangen gesprek. Een paar bedragen die niet klopten in de financiële administratie van het familiebedrijf. *Als ik hem niet had gesnapt...* Maar dat had ze wel gedaan en nu was het voorbij. In plaats van een verloving had ze dit prachtige nieuwe schip, een schuld waar ze jaren over zou doen om die af te lossen, en de woeste, weidse zee die zich voor haar uitstreckte.

Zo lang ze niet terug naar huis zou gaan, bestond er geen enkel risico dat ze opnieuw in de val zou lopen en geen enkele reden voor hem om achter haar ouders aan te gaan. Iovar wilde haar – of nou ja, niet háár, maar een ingetogen, gekrompen versie van haarzelf die haar gezicht had en tevreden zou zijn met een leven op het land als toegewijd echtgenote. *Hij heeft nooit van me gehouden.* Als hij van haar had gehouden, zou hij nooit hebben geprobeerd de zee van haar af te nemen.

Al zo lang ze zich kon herinneren, wilde Marin schipper worden. Van kleins af aan had ze op de schepen van haar ouders meegewerkt. Ze bevoorraadden de vele eilanden van het Halve Maan-eilandenrijk, via een vaste dienstregeling en af en toe een speciale bezorging tussendoor. Ze was altijd van plan geweest om het bedrijf van haar ouders over te nemen als ze met pensioen gingen. Maar Iovar... Hij had niet gewild dat zijn toekomstige vrouw een leven op zee leidde.

Het was begonnen met kleine verzoeken. Redelijke verzoeken. Hij zei dat hij zich zorgen maakte als ze op woeste zeeën zeilde. Hij maakte zich zorgen als ze 's nachts voer. Het maakte hem verdrietig en eenzaam als ze er niet was als hij uit zijn werk kwam. Of in de ochtend. Of bij de lunch. En kon ze wat minder lawaai maken? Moest ze echt zo hard lachen? En misschien kon ze niet van die ongeloofwaardige verhalen ophangen – iedereen wist dat er geen tijgerhaai-zeeheks bestond. Of een bos van kelp waar kelpdieren leefden. Hij wilde gewoon niet dat ze zichzelf belachelijk zou maken. Hij hield zó veel van haar... En dus had ze zichzelf kleiner gemaakt. Voor hem. Omdat ze ook zo veel van hem hield

en het maar kleine dingen waren, tijdelijke aanpassingen, tot hij zich minder zorgen zou maken. Maar toen ontdekte ze puur bij toeval wat hij achter haar rug om deed: hij wilde geen vrouw die op zee werkte en dus probeerde hij het bedrijf van haar familie te ruïneren.

Het was hem bijna gelukt.

Maar niet helemaal. En daar ging het om. Dankzij haar ouders had Marin nu haar eigen schip om mee te werken. Ze was op zoek gegaan naar klussen op het eiland Dew en een paar andere eilanden en was van plan wat vaste klanten binnen te halen. Voorlopig ruilde ze haar koeriersdiensten met name tegen brood, fruit, zeep en andere levensbehoeften. Maar hopelijk slaagde ze er snel in om een regelmatige betaalbare bron van voedsel te regelen en dan kon ze beginnen met geld verdienen om de schuld van haar ouders af te betalen. Ze hadden haar alles gegeven wat Iovar hen niet afhandig had gemaakt en zelfs nog meer: ze hadden haar de Silver cadeau gedaan en Marin was vastbesloten ervoor te zorgen dat ze niet nog meer zouden verliezen.

Ze trok de grootschoot aan en maakte zich klaar om overstag te gaan. Er stonden nog twee stops op het programma. Ze zou de veilige route moeten nemen en om de eilanden Iro en Nane heenvaren. Dat zou een halve dag extra kosten, maar beide leveringen hadden geen haast – ze werd betaald op het moment van levering – dus het was niet nodig om extra risico te nemen. Tussen de eilanden doorvaren... dat was onnodig, risicovol én prachtig.

Iovar zou hebben gezegd dat ze om de eilanden heen moest varen.

Hij zou haar überhaupt nooit uit de haven hebben laten vertrekken.

Ik ben niet gaan varen om prachtige dingen te vermijden.

Hoewel ze wist dat het geen goede beslissing was en dat ze niet op zichzelf kon vertrouwen bij het nemen van goede beslissingen, deed Marin het toch. Met haar ene hand hield ze de grootschoot

stevig vast en met de andere hand stuurde ze de Silver door de wind. Ze voelde en zag de zeilen klapperen toen ze de boeg door de wind draaide en trok de lijn nog strakker op het moment dat de giek naar bakboord verschoof en het zeil zich weer begon te vullen. Op precies het juiste moment liet ze het grootzeil vieren. De lijn gleed door haar vingers en het zeil wapperde uit. Routineus greep ze de lierhendel en draaide eraan totdat het zeil strak stond en de Silver vooruit schoot.

Dit was het beste gevoel, een geheel vormen met je schip. Ze grijnsde breeduit en bleef zigzaggen door de wind, de boeg richtend op het gat tussen de eilanden dat bekendstond als de Painted Pass.

Er waren talloze verhalen en liederen geschreven over de kliffen van Iro en Nane: ze zouden zijn beschilderd door twee geliefden waarvan de een op het ene eiland woonde en de ander op het andere. Hun ouders hadden hen verboden te trouwen en dus schilderden ze hun liefde in de kleuren van de zonsopgang en zonsopgang. Hun families probeerden de kleuren er vervolgens af te krijgen, maar de rotsen bleven gekleurd door de liefde van de twee kunstenaars. Hoe hard hun families ook schroben en bikten, de kleuren verdwenen niet van het gesteente. Uiteindelijk gaven de families toe en mocht het tweetal trouwen. Tot op de dag van vandaag was het de wind, de regen en de zee niet gelukt om de kleuren te vervagen.

Toegegeven, er bestond ook een minder poëtische verklaring voor: de mineralen in de steen werkten als een soort natuurlijke verf. Maar Marin vond het verhaal van de liefde mooier. Als ze dan nooit zelf een grote liefde zou hebben – en daar was ze inmiddels ook niet meer naar op zoek – zou ze de fictieve liefdes des te meer koesteren.

Ze gebruikte de wind om haar schip tussen de eilanden door te manoeuvreren. Het was een smalle doorgang met scherp uitstekende rotsen aan beide zijden. Bovendien vormden de klifwanden

een windtunnel, waardoor het moeilijk was om het schip onder controle te houden. Haar grijns werd nog breder terwijl ze haar schip erheen stuurde.

Binnen een paar seconden was ze erin. De beschilderde kliffen torenden hoog boven haar uit. Ze waren in het echt nog mooier dan de verhalen en liedjes deden geloven. Aan beide kanten schitterden het rood, oranje en goud van de rotsen – de kleuren waren zo intens dat het water van de zee ze weerspiegelde, als een vloeibare zonsondergang. Citroengeel danste boven aan de klif, zo hoog dat het bijna niet te zien was, met het blauw van de lucht erboven. Ze staarde er met open mond naar.

En toen hoorde ze de kreet.

Het klonk als de kries van een stervend kind, maar het geluid was te hard en te hoog om van een mens te komen. Het galmde door de pas, weerkaatste tegen de klifwanden. Marin huiverde. *Wat is dat?*

De kreet klonk als een trompet die steeds lagere tonen speelde. Ze bleef overstag gaan, zigzaggend door de smalle doorgang en probeerde zich zo veel mogelijk te concentreren op haar zeilen terwijl ze ondertussen de bron van het gekries zocht.

Toen ze voorbij een rode rots zeilde, zag ze hem: een zeeslang.

Zijn schubben waren parelmoer van kleur en zijn gevederde vinnen waren bespat met bloed. Zijn lijf, minstens twee keer haar zeilboot, zat vast tussen de grillige, zonsondergangkleurige rotsen aan de voet van de kliffen van Iro. Zijn pijnkreten vulden de kloof als een eindeloos weerkaatsende klaagzang.

‘O shit,’ bracht Marin uit.

De zeeslang was waarschijnlijk de doorgang in gezwommen toen het tij nog hoger was, en was vast komen te zitten tussen de rotsen toen het water zich terugtrok. Misschien was hij in slaap gevallen, in paniek wakker geworden en had hij zichzelf juist vaster gedraaid door om zich heen te slaan in een poging om los te komen. Zijn gevederde, gespierde staart sloeg tegen het water terwijl hij zichzelf probeerde te bevrijden, maar dat lukte niet.

Die staart kon haar schip doormidden slaan als hij tegen de romp zou slaan.

Zijn kaken konden haar mast doormidden bijten als ze te dichtbij zou varen.

Er was genoeg ruimte in de kloof om hem voorzichtig voorbij te varen, net buiten zijn bereik, als ze het precies goed timede.

Ze voer wat dichterbij en hij keek haar aan.

Ogen zo blauw als de oceaan in het maanlicht.

Ze wist wat hij zag: een houten schip met zilveren zeilen dat hij kon pletten als hij erbij kon, bestuurd door een kwetsbaar mens met een huid zo zilver als haar zeilen, haren die wit met zwart gestreept waren en met een zilverkleurige lint bij elkaar waren gebonden. Ze zag eruit als zijn redding. Of als zijn lunch.

‘Ah, Marin,’ zei Marin, ‘dit is echt een heel slecht plan.’

Want ze kon zien dat hij vastzat tussen de rotsen. En als iemand – *iemand zoals ik bijvoorbeeld* – zijn middel een beetje omhoog zou duwen, kon hij zichzelf loswurmen en terug het water ingaan.

Ze had maar een seconde om te beslissen: om de zeeslang heen of... naar hem toe.

Het was geen beslissing.

Hij zat vast en zij kon hem losmaken.

Waarschijnlijk. Misschien. Als ze geluk had. En snel was. Heel, heel snel.

Marin stuurde haar schip zijn kant op. Ze zette de lijnen vast en rende over het dek naar de boeg. Ze stopte niet toen ze bij de punt kwam, maar ze sprong zonder aarzelen en landde hard op de rotsen. Ze siste toen ze haar knie schaafde.

‘Eet me níet op,’ zei Marin op bevelende toon tegen de zeeslang. ‘Rustig. Rustig blijven. Zal ik je een verhaal vertellen?’ Hijgend klauterde ze op de rots. ‘Over mijn eerste levering bijvoorbeeld? Het was op een eiland waar alleen een vuurtorenwachter woonde en een kudde wilde griffioenen. Alleen wist ik dat niet, dat van die griffioenen...’ Het verhaal was niet helemaal waar, de kudde had

haar niet tot op de Silver achtervolgd en ze had geen vis naar hen gegooid totdat ze zo afgeleid waren dat ze kon ontsnappen, maar dat was wel wat ze gedaan zou hebben als de griffioenen niet hadden liggen slapen. Ze praatte op kalmerende toon.

Achter haar voer de Silver verder op de koers die ze had uitgezet, richting de klifrotsen. Marin verzamelde moed en schoof haar beide handen onder de glimmende schubben van de zeeslang. Hij zong haar een klagende, kristalheldere toon toe.

Marin tilde het stuk van de zeeslang op. Dat lukte maar een paar centimeter want het beest was enorm. Ze kon haar armen niet om hem heen slaan, maar het was precies genoeg! Hij gooide zijn gespierde lichaam de lucht in en ze aarzelde geen ogenblik: op het moment dat hij bewoog, rende ze weg en sprong vanaf de rotsen op haar schip. Ze rende over de boeg naar het roer. Ze draaide aan het stuurwiel en maakte de lijnen los om zo snel en hard mogelijk te wenden.

De Silver kreunde toen de zijkant langs de rotsen schraapte. Marin kromp ineen bij het geluid. *Alsjeblieft, geen gaten.* De zilveren zeilen klapperden en vingen toen wind. Het schip schoot vooruit, weg van de rotsen naar het midden van de doorgang. Haar hart klopte zo snel als de vleugels van een kolibrie en haar handen trilden. Ze greep de lijnen nog steviger vast en keek achterom.

De zeeslang gleed het water in, bevrijd van de rotsen. 'Jeej,' zei ze zwakjes en ze leunde achterover om op adem te komen, heel even maar, want ze had nog steeds al haar aandacht nodig om de Painted Pass door te varen.

Ze concentreerde zich op het vangen van wind en uit de buurt van de kliffen blijven. Verderop werd het nog smaller. Huilend joeg de wind het schip vooruit. Er was weinig ruimte om de Silver te laten wenden en ze moest de zeilen zo strak mogelijk houden voor elke manoeuvre, waardoor ze alleen maar sneller ging.

Een golf tilde haar zeilschip de lucht in. Ze verloor heel even haar concentratie en de zeilen begonnen meteen te klapperen ter-

wijl het schip recht in de wind kwam te liggen. ‘Nee!’ Zo hard als ze kon, trok ze aan het grootzeil en draaide het roer, vechtend om de controle weer terug te krijgen.

Een golf water stuwde haar richting het einde van de doorgang. Ze keek om en zag de gevederde slangenstaart aan de achterkant van haar schip.

De zeeslang zwom onder haar om haar te dragen.

Binnen een paar seconden schoot ze door de andere kant van de doorgang de open zee op.

De golf nam af.

Marin ving weer wind in haar zeilen en slaakte een triomfantelijke kreet.

Naast haar trompetterde de zeeslang terug. Hij dook als een dolfin door de golven en zijn schubben glinsterden in alle kleuren van de regenboog in het zonlicht. Zijn wonden waren door het water schoongewassen en ze kon zien dat ze niet heel diep waren, het waren slechts schaafwonden van zijn pogingen om zichzelf tussen de rotsen vandaan te wurmen. Niet veel erger dan die op haar knie.

‘Graag gedaan,’ riep ze, ‘en bedankt!’

Ze had geen idee hoe slim zeeslangen waren, maar de golf waarmee ze tussen de kliffen door naar open zee was gestuwd, moest bewust veroorzaakt zijn. Zij had hem gered en hij haar.

‘Nu staan we gelijk!’ Marin zwaaide naar hem.

In een boog sprong hij uit het water en vormde zo een regenboog in de lucht voordat hij weer de golven indook. Het was zo’n magisch gezicht dat ze vergat te ademen totdat hij weer onder water verdween.

‘Nou, dat zie je niet elke dag,’ zei Marin tegen haar zeilen.

Ze leunde naar achteren en kon niet stoppen met grijnzen. Wat een verhaal, als ze iemand had om het aan te vertellen. Misschien zou degene aan wie ze de volgende levering bezorgde het willen horen. *De kans bestond dat ze het niet zouden geloven.*

Maar dat gaf niet. Zij wist dat het echt was gebeurd.

En Iovar was er niet om het te weerleggen.

Haar glimlach verdween toen ze aan hem dacht en ze schoof alle gedachten aan hem resoluut opzij. Ze plette ze samen tot een balletje in een hoekje van haar hart. Het was haar gelukt om door de kloof te varen én ze had een zeeslang gered. Het was een goede dag en deze dag was helemaal van haar.

Ze maakte zich klaar en zeilde weg van de beschilderde kliffen en de eilanden van de geliefden. De wind was sterk en stevig en de zon voelde warm op haar zilveren armen en wangen, als een zachte streling om haar weer te verwelkomen na de regenboogkleurige schaduwen van de Painted Pass.

In de verte spotte ze een kudde zeepaarden. Ze keek hoe ze op de koppen van de golven omhoogkwamen, het zeewater spatte van hun manen terwijl ze met hun staarten door het water sprongen. Het gebeurde niet elke dag dat je een zeeslang tegenkwam, laat staan dat je er een kon redden. Deze herinnering zou ze koesteren.

Ze vervolgde haar route en neuriede ondertussen een oud zeemanslied.

Na twee uur realiseerde ze zich dat de zeeslang niet weg was. Hij zwom nog steeds naast haar in de golven, op veilige afstand van het schip.

‘Eh, hoi?’ riep Marin. ‘Je hebt dank je wel gezegd. Alles is goed. Je kunt gewoon gaan.’

Hij zwiepte met een van zijn gevederde vinnen op het water en er kwam een plens water tegen haar benen.

Het voelde alsof ze terecht werd gewezen omdat ze iets doms had gezegd. ‘Ik meen het,’ zei Marin. ‘Je kunt niet zomaar... bij mij blijven.’

Hij stak zijn hoofd uit het water en keek haar aan met zijn ogen die zo blauw waren als de nachtelijke oceaan.

Oké, misschien kon ze hem niet vertellen wat hij wel of niet kon doen, maar een zééslang die met haar meezwom? Urenlang? Dat had ze nog nooit eerder gehoord. Het waren over het algemeen

terughoudende dieren die af en toe tijdens een storm om onduidelijke redenen een schip lieten zinken. Het was de bedoeling dat je ze bewonderde en verder bij ze uit de buurt bleef.

‘We zijn geen vrienden,’ zei Marin tegen hem.

Hij bleef naast haar boot zwemmen alsof hij wilde zeggen dat hij het daar niet mee eens was.

Toen hij twee dagen later nog steeds bij haar was, gaf ze hem een naam: Perri.

En als de mensen die ze onderweg ontmoette vroegen hoe ze vrienden was geworden met een zeeslang, vertelde ze hen de waarheid: ‘Dat heb ik niet gedaan. Hij werd vrienden met mij.’ Het enige wat ze had gedaan was zijn leven redden, wat minder indrukwekkend was dan vriendschap met haar sluiten.

HOOFDSTUK 2

TWEE JAAR LATER

Marin zeilde naar het stadseiland Alyssium en probeerde de mopperige zeeslang naast haar boot te negeren. Hij sneed door het water en zwom zo dicht bij de romp dat het zeewater over het dek klotste.

‘Je hoeft niet mee,’ zei ze tegen hem.

Hij sloeg met een van zijn vinnen op het water en er kwamen druppels in haar gezicht.

Marin lachte. ‘Subtiel.’

Hij was geen fan van de keizerlijke hoofdstad en dat begreep ze wel. De stad zag er prachtig uit, zo mooi als een taart met meerdere lagen, bedekt met fondant en gesponnen suiker, maar waarvan je niet wist dat de binnenkant bestond uit gebakken vis. Als je de geur te hard opsnoof, begon het zurig te ruiken.

Ze trimde het zeil en Perri zwom rondjes om haar schip. Toen draaide hij zich op zijn zij en wiebelde heen en weer alsof hij zijn gespierde lijf door een buis moest persen.

‘Ja, ik weet dat je een hekel hebt aan de kanalen,’ zei Marin. ‘Ik

vind ze ook niet prettig.' De stad besloeg het hele eiland en bestond uit een wirwar van kanalen die als waterwegen dienden tussen de verschillende torens. Als je ergens naartoe wilde, gebruikte je de bruggen over de kanalen die de bovenverdiepingen van de paleisachtige gebouwen met elkaar verbonden, of je ging beneden langs over het water van de smalle kanalen. Wederom, fondant en suikerspin met een vulling van vis. Dat was echt een perfecte vergelijking. Die moest ze proberen te onthouden voor de volgende keer dat iemand vroeg waarom ze liever niet naar de hoofdstad ging.

Maar het moest. Dit was de hoofdstad, het hart van het glorieuze Halve Maaneilandenrijk, en zelfs met de constante verhogingen van de keizerlijke tarieven die vooral de onafhankelijke schippers raakten, was de stad een noodzakelijke tussenstop voor iedere koe-rier die een redelijk inkomen nodig had en waar zij er een van was. 'Je kunt op open zee op me wachten. Ik red me wel.'

Weer een pets water.

'Natuurlijk wil ik wel dat je meegaat, maar...' Ze deed haar arm omhoog als bescherming tegen de volgende golf waterdruppels. 'Het is jouw beslissing. Dat is alles wat ik zeg.'

Hij spetterde niet nog een keer en ze liet haar arm zakken.

Voor hen lag de stad te wachten in het ochtendlicht. Het zag er hetzelfde uit als de vorige keren dat ze aan kwam varen: mooi, majestueus, overdadig. Ze kon op zijn minst dertig torens zien die de ambitie hadden om door de wolken heen te prikken, bruggen zo hoog dat vogels eronder door vlogen en ontelbaar veel glas-inloodramen die schitterden als juwelen als het zonlicht erop viel. Overdaad, maar ontegenzeggelijk prachtig.

Ze voer dichterbij en bereidde zich voor om over te schakelen naar het besturen van de boot met een stok. Het was niet mogelijk om door de kanalen te zeilen. De kanalen waren, zoals Perri zo graag benadrukte, veel te smal en de wind was er op zijn best onvoorspelbaar. De paleisachtige gebouwen met hun torens en torenspitsen zorgden voor diepe kloven die de wind en het zonlicht vaak

blokkeerden. Aan de zijkant van de boot had ze een stok hangen om te kunnen manoeuvreren. Ze maakte de stok los en legde hem binnen handbereik. Zodra de wind draaide, begon ze te kruisen. De wind floot in haar oren en trok aan het zilveren lint waarmee ze haar haren had vastgebonden, maar het raakte niet los. Ze had veel knopen uitgeprobeerd om de beste versie te vinden en was nogal trots op deze. Het zou blijven zitten.

Voor zich zag ze de oostelijke ingang naar Alyssium, een uit marmer gehakte poort versierd met zeewezens. Van een afstand kon ze alleen de kraken zien die met zijn tentakels om de boog heen was uitgehakt, maar dichterbij zag ze de zeeslangen, zeepaarden, zeemeerminnen, dolfinen, haaien, scholen vissen, kreeften, krabben, koraal en een paar zeldzamere soorten dieren: de zeekatten uit het noordoosten, de slangslak uit dieper gelegen streken, de herten uit het kelpbos en de bloemenvissen van het Anjanaz Reef die alleen in het maanlicht bloeiden.

Toen ze in de buurt kwam, streek ze eerst het grootzeil en daarna het fokzeil. Ze bond de zeilen vast, pakte haar stok en hoopte dat ze de Silver precies goed op koers had gezet.

Ze kon de gekleurde strepen verf op de zijkanten van de poort al zien, verfstrepen van duizenden schepen die de breedte verkeerdd hadden ingeschat en te dicht langs de kant waren gevaren. Grote schepen kwamen wel eens vast te zitten in de poort, gestrand totdat de wachters aan beide zijden hen eruit hadden gewrikt – tegen betaling uiteraard. Bovendien werd er ook nog een bedrag in rekening gebracht voor de verfstrepen of beschadigingen, onder het mom van reparatie- en onderhoudskosten, ondanks het feit dat duidelijk te zien was dat de schade nooit werd hersteld.

Hoe dan ook, Marin was niet van plan om ook maar iets van haar zuurverdiende geld af te staan. Ze had te veel financiële verplichtingen om iets te kunnen missen. Bovendien was ze het aan de Silver verplicht om níét langs muren te schrapen.

Ze ging door haar knieën om in balans te blijven en hield de

stok horizontaal, klaar om af te zetten tegen de muren waar nodig. Perri dook onder het zeilschip en ze voelde de boot schommelen toen hij zichzelf precies onder de kiel positioneerde om haar te kunnen begeleiden tot het water ondiep genoeg was om de stok te kunnen gebruiken.

Terwijl ze door de poort voeren, keek Marin omhoog naar de wachttorens aan beide kanten. Ze verwachtte de gebruikelijke verveelde gezichten naar beneden te zien kijken, wedjes afsluitend of de nieuwe boot zou botsen voordat het kanaal ondiep genoeg werd om de stok te gebruiken.

Het was een idioot ontwerp.

Al jaren probeerden schippers de situatie aan de oostelijke poort bij de regering aangepast te krijgen. Petities. Rechtszaken. Steekpenningen.

Een van de verzoeken haalde het helemaal tot de keizer, maar werd daar alsnog afgewezen: de keizer zag het liefst alleen maar gondels varen en wenste zo min mogelijk ander scheepsverkeer in de kanalen. Andere soorten schepen verpestten blijkbaar de esthetische uniformiteit van zijn stadskanalen, zo werd beweerd. Er werd zelfs gezegd dat zijn ministers hem ervan hadden moeten weerhouden om andere schepen in de stad helemaal te verbieden. Dat zou een enorme impact op de economie hebben gehad én op de levering van al zijn favoriete delicatessen, maar hij bleef weigeren om het onhandige ontwerp van de oostelijke poort ook maar enigszins aan te passen.

Dat was het gevolg van het hebben van een keizer: de grillen van één man konden de levens van velen ruïneren. Hij hoefde met niemand rekening te houden, want hij was degene met de macht, dus wat hij wilde, gebeurde.

Tot ze Iovar ontmoette had Marin niet geweten dat er zulke mensen bestonden: mensen die op geen enkele manier rekening hielden met de pijn die ze veroorzaakten of wie er door geraakt werd; mensen die totaal onverschillig waren ten opzichte van an-

dermans levens en dromen, zolang zij maar kregen wat ze wilden.

Geroutineerd bande ze Iovar uit haar gedachten en richtte zich op het sturen van de Silver door Alyssium.

Vreemd genoeg was er niemand die toekeek toen ze door de poort dreef. *Waar zijn de wachters?* Ze zou er op z'n minst een paar op hun posten moeten hebben gezien. Het gaf niet, want Perri zorgde ervoor dat ze precies door het midden van de vaargeul ging – ze hoefde niet eens af te duwen – maar het bezorgde haar een vreemd gevoel om ongezien de stad binnen te varen.

Zodra ze door de poort waren, dook Perri op aan een kant van de boot en Marin stak de stok in het water aan de andere kant. Ze schraapte langs het slib op de bodem van het kanaal. *Nog net te diep.*

Na een paar meter probeerde ze het opnieuw. Deze keer voelde ze het uiteinde van de stok in de zachte modder wegzakken. Ze gaf de Silver een duw vooruit.

‘Heb jij ook het gevoel dat er iets niet klopt?’ vroeg ze Perri.

Hij blies bubbels richting de met zeewier bevlekte muur. In het met zeepokken bedekte steenoppervlak waren ooit afbeeldingen van woeste golven gekerfd die door de jaren heen waren veranderd in gladde golvingen. Voor Perri zou de stad waarschijnlijk altijd blijven voelen alsof er iets niet klopte. Sinds ze hem twee jaar geleden had gered, had hij een hekel aan het idee ingesloten te zijn.

‘Meer dan normaal,’ voegde ze eraan toe.

Hij dook met zijn kop onder water, wat zijn manier was om te zeggen dat hij geen antwoord had.

‘Blijf onder water,’ zei ze tegen hem. ‘Het lijkt me beter als we geen aandacht trekken, in elk geval totdat we weten wat er aan de hand is.’ Het was niet verboden om een zeeslang mee de stad in te nemen, alleen niemand deed het ooit. Voor zover ze wist, was ze de enige schipper die een zeeslang als reisgenoot had.

Het was niet ondenkbaar dat de keizer zou proberen haar daar belasting voor te laten betalen, als hij op de hoogte zou zijn.

Ze duwde haar schip door de schaduwen van de torenspitsen

over de kanalen en ging linksaf bij de eerste kruising. Als de Silver iets langer was geweest, zou ze de draai niet hebben kunnen maken, maar Marin wist het precies goed te timen. Ze stak de stok in het slib en draaide exact op het goede moment aan het roer, zodat de boot de hoek om bewoog zonder de muren te raken. Het hielp dat er geen andere vaartuigen waren om langs te manoeuvreren.

Het was ongewoon stil, vond Marin. Er zouden andere boten moeten zijn, vooral gondels die voor opstoppingen zorgden. Ze zou geroezemoes moeten horen vanuit de poorten boven haar. Tot nu toe had ze nog niemand uit de ramen zien hangen of over de bruggen zien wandelen. Het oostelijke deel van de stad was weliswaar vooral een woonwijk – de winkels en de markten waren vooral aan de zuidkant – maar niet iedereen was overdag aan het werk. Normaal gesproken zag ze wel wat oudere bewoners op hun balkons zitten of hoorde ze spelende kinderen op de bruggen. En waar was de muziek? Er was altijd een kakafonie van muziek te horen over de pleinen en vanuit de ramen. Maar nu voelde de stad tot zwijgen gebracht.

Zodra ze bij het conservatorium kwam, zou ze weten of dit uitzonderlijk was, of dat er iets ernstigs aan de hand was. Als daar geen muziek klonk, zou ze zich zorgen gaan maken.

Hun eerste stop, het Conservatorium van Alyssium, was de toonaangevendste muziekschool en concertzaal van de Halve Maaneilanden. Alle grote componisten en musici vanuit het hele eilandenrijk waren eraan verbonden en het had de uitgebreidste collectie van de beste muziekinstrumenten en eeuwenoude muziekstukken. En, er klonk altijd muziek.

Een gedachte kwam in haar op. ‘Ben je meegegaan omdat je Dax wilde zien? Pers je jezelf daarom zo door de kanalen?’

Perri stak zijn kop uit het water. Hij keek met een onschuldige blik tussen zijn wimpers door waar water uit druppelde.

‘Hoop je dat hij wat lekkers voor je heeft?’ Ze moest glimlachen. ‘Je hebt de hele oceaan tot je beschikking om in te jagen, maar deze

man kun je verleiden met een gezouten inktvisje.'

Perri gaf de boot een zacht duwtje met zijn kop en Marin hield zich vast vanwege het geschommel. De boot dreef richting de muur en ze gaf een duw met de stok om bij te sturen.

'Ik oordeel niet! Gezouten inktvis is heerlijk.'

Ze hadden Dax anderhalf jaar geleden ontmoet tijdens een standaardlevering aan het conservatorium. Hij had op de kade gestaan en was meteen gecharmeerd van Perri, de eerste zeeslang die hij ooit had gezien, en Marins verhaal over hoe ze hem had ontmoet, wat ongeveer voor zestig procent klopte met de waarheid. Ze wisselde verschillende versies van het verhaal af om het leuk te houden voor zichzelf.

Voor zover ze zich kon herinneren, had ze deze keer de versie verteld waarin Perri halverwege de kliffen was gestrand terwijl de zeemeeuwen aan zijn schubben pikten en zij naar de top van de mast was geklommen om hem te bevrijden. Of misschien was het de versie waarin er een magische storm opkwam rondom de eilanden en Perri haar meteen had gered nadat zij hem had gered. Hoe dan ook, Dax was 'volledig betoverd' (zijn woorden) en beloofde als dankje voor het vermaak de volgende keer Perri's favoriete eten mee te nemen.

Ze had begrepen dat hij componist was. En hoewel hij even oud was als Marin, was hij nog nooit buiten Alyssium geweest, behalve toen hij als klein kind naar de stad was gekomen. Hij was een wonderkind geweest, een van de jongste componisten die de meesterstatus hadden bereikt en nu bracht hij zijn tijd door met... muziekstukken componeren, vermoedde ze. Wat voor werk hij dan ook deed aan het conservatorium, op de kade rondhangen was daar geen onderdeel van. Maar de havenmedewerkers tolereerden zijn aanwezigheid omdat hij niet in de weg liep en altijd vrolijk was. Na verloop van tijd raakten ze gewend aan het feit dat hij er altijd was als er een schipper aanlegde en ze lieten hem de pakketjes aannemen en betalen wanneer hij dat wilde.

Ze vroeg zich af of hij hen ook had omgekocht met gezouten inktvis.

Hoe dan ook, ze begreep wel dat Perri hem weer wilde zien.

‘Het kan zijn dat hij er deze keer niet is,’ waarschuwde Marin de zeeslang. Hij was er niet altijd en gezien het feit dat het zo vreemd uitgestorven was... Toen ze bij een volgende afslag naar rechts stuurde, dacht ze geschreeuw te horen in de verte. Ze maakte bijna een sprongetje van schrik door het plotselinge geluid in de verder zo merkwaardige stilte.

Perri draaide zijn kop naar haar toe.

‘Niks aan de hand. Alleen... Het is toch geen feestdag vandaag?’ Als de mensen zich hadden verzameld op de pleinen, weg van de kanalen, zou dat verklaren waarom het zo uitgestorven was. Het verklaarde alleen niet waarom sommige ramen waren dichtgespijkerd. Ze had verschillende ramen gezien waar stukken hout voor waren gespijkerd, alsof er storm op komst was. Maar dat kon niet: de stadsmagiërs hielden de weersomstandigheden te goed onder controle, want de keizer wenste geen stormen rondom Alyssium. Stormen die buiten de schaduwen van zijn geliefde torens plaatsvonden interesseerden hem verder niet.

Een kanaal verwijderd van het conservatorium hoorde ze de eerste flarden van muziek, allerlei klanken door elkaar, alsof drie soorten muzikanten tegelijkertijd speelden, wat waarschijnlijk ook zo was. Er klonken toonladders van hoorns terwijl een orgel schelle akkoorden speelde en zangstemmen een lastig vijfstemmig stuk aanhieven en steeds weer stopten. Marin voelde de spanning uit haar schouders en nek wegvloeien. Als er echt iets aan de hand was in de stad, zou er niet gerepeteerd worden door de conservatoriumstudenten. *Er is niets aan de hand.* Ze had gewoon een levendige fantasie.

Ze maakte meer vaart totdat het kanaal in tweeën splitste. Perri schoot naar links en ze volgde hem, de Silver stuiterde op de golven die hij maakte.

Het conservatorium kwam in zicht, een kunstige suikertaart tussen alle gebakjes. Vanaf de kanalen rezen zes torens omhoog, allemaal gemaakt van ivoorkleurig stenen vlechtwerk met smalle ramen van blauw en kristalhelder glas. Over het kantachtige steen groeiden watervallen van rozen in paarse tinten en een donkerrood dat bijna zwart leek. De hele constructie was zo gebouwd dat het ochtendlicht precies tussen de torens viel en de schaduwen begonnen pas een paar meter boven het kanaal. Marin gebruikte haar stok om de boot af te remmen en stuurde naar een tunnel onder een berg rozenstruiken. Ze ademde de geur in van de bloemen, bedwelmend en zoet.

Er kwam geen zonlicht in de tunnel, maar er waren lampen in de vorm van muzieknoden aangestoken. Perri kwam dichterbij de boot zwemmen. Het kaarslicht danste over zijn parelmoeren schubben en over de tunnelmuren die uit een mozaïek van kleine tegels bestonden waarop allerlei muziekinstrumenten waren te zien, van harpen tot fluiten tot hoorns en trommels. Het gewelfde plafond was meer dan hoog genoeg voor haar mast om erin te passen. De geluiden van de repeterende muzikanten klonken gedempt, hier zo diep beneden. De klanken galmden na in een zacht gezoem. Het water vibreerde op geluid van trommels toen ze de tunnel volgde naar de kade om te lossen.

Voor haar op de kade zag ze een zwerm gevleugelde katten rondom een figuur: een dunne, lange man met opvallend paars haar en twee kristallen hoorns die dezelfde spiraalvorm hadden als de torens van het conservatorium. Niet voor het eerst viel het haar weer op hoe ontzettend knap hij was, als een zorgvuldig gecreëerd kunstwerk. Dax was zo delicaat als de rozen die op de stenen muren groeiden, zo precies perfect als de mozaïekmuren en zo betoverend mooi als de flarden fluitmuziek die langs de trap achter hem naar beneden stroomden. Hij zag eruit alsof hij nog nooit was gezandstraald door een zoute zeewind, alsof de zon zijn huid nog niet had durven verbranden, alsof hij nog niet was aangeraakt door

de wereld en er zeker nog niet door beschadigd was. Het riep een verlangen in haar op om hem in zacht katoen te wikkelen en dicht tegen zich aan te houden, wat een absoluut absurd verlangen was bij een volwassen man die haar geknuffel niet nodig had of erom vroeg. Ze schudde haar hoofd om de gedachte aan Dax in haar armen weg te krijgen. Ze was níét geïnteresseerd in wat voor relatie dan ook, met hem of iemand anders. Die vergissing had ze al eens gemaakt en die zou ze nooit weer maken, zelfs niet voor een bizar aantrekkelijke man die aardig deed tegen haar zeeslang.

Marin remde de boot af met haar stok en riep op luide toon door de tunnel: ‘Ben je de katten aan het voeren?’

Dax keek op van de horde gevleugelde katten en er verscheen een glimlach op zijn gezicht. Als ze interesse had gehad... wow, die glimlach. Maar dat had ze níét.

‘Marin!’ Zelfs zijn stem was mooi. ‘Is Perri er ook?’

Natuurlijk vroeg hij naar de zeeslang. De muzikant had duidelijk niet dezelfde reactie op haar als zij op hem en dat was prima, dat maakte het alleen maar makkelijker. Ze wist dat ze niet op haar eigen intuïtie moest vertrouwen. Dus stopte ze, zoals altijd, haar bewondering voor de knappe componist weg op een plek binnen in haar waar zij niet in de weg zat.

Perri kwam deels tevoorschijn uit het water en bracht zijn glinsterende kop op ooghoogte met het hoofd van Dax. De gevleugelde katten schoten sissend en krijsend weg. Geen van hen had interesse in een ontmoeting met een zeeslang, hoe onbevreesd ze ook waren.

Alleen de oranje kat met de paarse vleugels bleef. Hij schoof tussen Dax’ enkels door en wreef zijn kop langs het glimmende zilver van Dax’ broek totdat de componist bukte om iets uit een emmer te pakken wat op een tentakel leek en dat omhooggooide.

De kat klapperde met zijn vleugels en ving de snack op in de lucht. Toen verdween hij naar de trap om het hapje op veilige afstand van de hongerig uitziende zeeslang op te eten.

Ondertussen had Marin de Silver langs de kade aangemeerd en

was bezig met het vastknopen van de lijnen aan de paaltjes. De stok maakte ze vast in de boot. 'Hé, is er vandaag iets aan de hand in de stad? Er hangt zo'n vreemde sfeer. Stil, maar meer een iedereen-houdt-zijn-adem-in-stilte dan een vredige stilte.'

'Ik hoopte eerlijk gezegd dat jij nieuws voor mij zou hebben,' zei hij met een schaaпachtige blik. 'Er is iets politieks gaande. Demonstraties rondom het paleis, is me verteld. Maar dat is dan ook alles wat ik weet.' Hij pakte iets uit een emmer. 'Perri, ik heb een snack voor je. Speciaal bewaard.'

De zeeslang kwam nog verder omhoog en flapperde met zijn vinnen als een blije kleuter. Marin moest haar best doen om niet met haar ogen te rollen. 'Je weet dat je een afschrikwekkend, schepen verslindend monster zou moeten zijn, hè?' zei ze tegen Perri. 'Alle liederen zingen erover.'

'Dat heb ik uitgezocht,' zei Dax en zijn gezicht lichtte op. 'Er zijn verschillende vissersliederen, drie ballades en een duet tussen twee ruziënde geliefden waarin moordlustige zeeslangen voorkomen, maar ik heb ook een verzameling folkloristische verhalen gevonden waarin zeeslangen symbool staan voor grote veranderingen, vaak in positieve zin.'

Natuurlijk had hij dat uitgezocht. Componisten hadden waarschijnlijk de tijd om alle muzikale weetjes waar ze maar zin in hadden uit te zoeken. Ze had eigenlijk geen echt beeld van wat hij deed als hij niet bezig was met het verleiden van een zeeslang. Ze hadden niet veel gepraat over wat er allemaal gebeurt in een conservatorium. Hij had altijd meer interesse in –

'Als je geen nieuws hebt uit de stad, heb je dan nog nieuwe spectaculaire eilanden bezocht?'

In mij. In ons. Hij heeft altijd meer interesse in wat wij hebben gezien en gedaan. Normaal gesproken vond ze dat leuk. Hij kon aandachtig luisteren, zo ingespannen dat ze soms dacht dat ze zijn vingers zag bewegen alsof hij aantekeningen had willen maken. Maar deze keer was ze niet in de stemming om verhalen te vertel-

len. ‘Afgelopen tijd niet. Waarom weet je niet wat er aan de hand is in de stad? Je woont hier.’

Hij fronste zijn wenkbrauwen en er verschenen rimpels in zijn voorhoofd. Ze bedacht dat ze hem nog nooit eerder had zien fronsen. Hij was het soort persoon dat zich nooit zorgen leek te maken. ‘Hoe meer de spanning buiten deze muren oploopt, hoe moeilijker het is om iemand te vinden die me iets kan vertellen.’

Marin knipperde met haar ogen. ‘Wat bedoel je?’ Kon hij niet gewoon... het conservatorium uit lopen en het aan iemand vragen? Of een nieuwsbericht lezen?

‘Ik werk aan mijn opus,’ zei Dax, alsof dat een logische verklaring was. Toen ze alleen haar wenkbrauwen optrok, ging hij verder. ‘Als je Meestercomponist bent geworden, word je uitgenodigd om een eindproject te schrijven, een omvangrijk stuk dat jouw visie op de toekomst van muziek weerspiegelt. Daar kún je voor worden uitgenodigd. Soms wordt iemand uitgenodigd. Ík ben uitgenodigd. Hoe dan ook, elke keer als ik mijn kamer uit kom of interesse toon in iets anders dan mijn opus...’ Hij schudde zijn hoofd en zuchtte diep. ‘Niet alleen de grootmeesters doen het. Al mijn vrienden. Iedereen maakt zich zorgen of ik het wel afkrijg.’

Dat was niet iets wat Marin bekend voorkwam, dat iedereen zich bezighield met wat zij deed. Los van Perri wist niemand waar ze was of wat ze wanneer dan ook deed en dat vond ze juist fijn. Ze had leveringen te doen en vaste routes te bevaren, maar ze had de vrijheid om dat allemaal in te vullen zoals ze zelf wilde. Vandaag stonden de leveringen voor het conservatorium en de Grote Bibliotheek gepland, maar verder had ze zelden een deadline.

Dax gooide een gezouten inktvis, een zeldzaam roze exemplaar, naar Perri. De zeeslang ving de snack op in de lucht en klemde het tussen zijn kaken, de tentakels uit zijn bek hangend. Toen dook hij onder water waardoor de boot schommelde en het water over de kade stroomde. Dax stapte lachend achteruit. ‘Ik wist wel dat hij dat lekker zou vinden.’

‘Hoe kom je aan roze inktvis?’ Marin had die alleen eerder in de buurt van het eiland Kiko gezien. Dat eiland maakte slechts in naam deel uit van het eilandenrijk. De bewoners leefden er extreem teruggetrokken vanwege hun kwetsbare leefomgeving. Het eiland was gemaakt van glas, ontstaan uit een magische bliksemstorm. Ze was er een keer geweest om gereedschap te ruilen voor zeldzame delicatessen, waaronder een stukje roze inktvis, maar het was zo ver weg dat ze er daarna nooit meer was geweest.

Dax haalde zijn schouders op. ‘Kliekjes van een diner na een concert in het paleis.’

Dat zei hij alsof dineren in het paleis niks bijzonders was. *Onze levens zijn zo anders.* Maar ze voelde geen greintje jaloezie. Een diner in het keizerlijke paleis, waar je rekening moest houden met allerlei regels en tradities, onder het toeziend oog van wachters en afkeurende blikken van de adel, nee dank je. Waarschijnlijk zou niemand een afkeurende blik op Dax werpen. *Maar ik zou daar voor gek staan.* Helemaal in haar schipperskleding. ‘Dus je bent het conservatorium uit geweest. Je bent naar het paleis geweest.’

‘Nee, ik niet. Alleen de grootmeesters. Ze brachten de kliekjes mee terug voor de keuken van het conservatorium. Op instructie van de grootmeesters blijven wij allemaal binnen. Uit voorzorg, zeggen ze. Ik heb het mijn vrienden gevraagd. Het enige wat ik tot nu toe heb gehoord is dat het weer onrustig is in de stad. Verschillende demonstraties rondom het paleis. Maar ze zeggen dat het hetzelfde is als altijd. Veel lawaai. Weinig verandering.’

De vorige keer dat ze in de stad was, had ze verhalen gehoord over demonstraties die beëindigd waren door de soldaten van de keizer. Ze waren de boerenmarkten op gemarcheerd en hadden veel te veel mensen gearresteerd. Maar geen van die protesten was zo wijdverspreid geweest dat mensen door de hele stad hun huizen barricadeerden of de stad verlieten. ‘Alleen rondom het paleis?’ Hoewel ze het eens was met de demonstranten, wilde ze niet het risico lopen te worden opgepakt.

‘Tot nu toe is het in dit gedeelte van Alyssium rustig gebleven.’

Het conservatorium lag aan de oostkant van de stad, ver van de regeringsgebouwen. Als de onlusten zich inderdaad alleen rondom het paleis afspeelden, had Dax gelijk en waren ze hier veilig. Hun volgende stop was wat meer die kant op, maar nog steeds een aantal kanalen verwijderd van plekken waar demonstranten misschien op af kwamen.

‘Mag je het conservatorium weer uit als je je opus afhebt?’ vroeg Marin.

‘Wie weet? Om daar achter te komen moet ik eerst beginnen.’

‘Ben je nog niet begonnen?’ Ze had geen idee hoeveel werk het kostte om een opus te componeren, maar het klonk behoorlijk omvangrijk.

Dax kromp even ineen. ‘Niet jij ook al?’

‘Sorry. Ik heb geen ervaring met componeren. Ik heb geen idee hoe dat...’ – ze gebaarde naar de muren met de instrumenten van mozaïek en de lampen in de vorm van muzieknoten – ‘...allemaal werkt.’

‘Tja, dat is een onderdeel van het probleem. Hoe dat allemaal werkt. Het werkt niet altijd. Er is geen formule voor creativiteit. Je kunt jezelf ervoor openstellen, technieken toepassen om verschillende melodieën te creëren en dingen uitproberen, maar soms gebeurt het gewoon niet. Alsof je een vuur moet aansteken in een koude haard. Soms vat het aanmaakhout geen vlam.’ Hij liet zijn schouders zakken. ‘Ik ben al drie maanden bezig. Mijn première staat gepland voor de vijfde dag van het Winterfestival.’

‘Dan heb je nog alle tijd.’

‘Stel dat het gewoon niet in me zit? Dat ik mijn beste werk al heb gemaakt en ik niets meer overheb om te laten horen? Als ik tussen mijn instrumenten zit, hoor ik steeds dezelfde melodieën, dezelfde harmonieën. Ik hoor niets nieuws en ik wil dat mijn opus iets nieuws is! Ik wil dat het de harten raakt van iedereen die het hoort, ik wil dat mensen stoppen om te blijven luisteren, zich verliezen

in de muziek en zichzelf pas hervinden als de muziek is afgelopen. Ik wil dat ze zich getransformeerd voelen. Ontwaakt. Of getroost. Ik weet het niet. Ik wil impact maken. Iedereen daarbinnen,' hij gebaarde naar de trap waar de gevleugelde kat na de snack haar poten zat te likken, 'verwacht dat van me. Ze verwachten dat ik een opus schrijf dat de titel Grootmeester waardig is.'

'Het klinkt alsof je jezelf iets te veel druk oplegt.'

'Of niet genoeg,' zei Dax somber. 'Ik zou nu in mijn muziek-kamer moeten zitten in plaats van hier gevleugelde katten en zee-slangen te voeren.'

Perri sloeg met zijn vin op het water richting Dax. Er kwamen waterspetters op zijn zijden kleding.

Marin grijnsde. 'Dat doet hij als hij vindt dat je iets doms zegt.'

Dax veegde de druppels van zijn shirt en zei: 'Hij heeft geen ongelijk. Ik doe ook behoorlijk dramatisch. Ik ben niet naar de tunnel gekomen om mijn gebrek aan inspiratie te ontlopen, ik kwam juist om het te vinden. Jou.'

Ze snoof. Zij was niemands inspiratie. Ze was gewoon... Marin.

'Ik wachtte op jou. Na onze ontmoetingen voel ik me altijd... rijker. Voller. Alsof ik iets extreem lekkers heb gegeten en er weer helemaal tegenaan kan.'

Hij doet inderdaad behoorlijk dramatisch. Marin wist dat ze onderhoudend kon zijn met de verhalen die ze vertelde over haar reizen met Perri, helemaal als ze het hier en daar wat overdreef, maar ze wist ook dat de toehoorders haar vergaten zodra ze weer verdergingen met hun eigen levens. Ze was afleiding, makkelijk te vergeten, gewoon een koerier voor datgene wat ze écht nodig hadden. Daarover gesproken, ze was hier om iets af te leveren. 'Ik heb het instrument waar Grootmeester Cheyan om heeft gevraagd.'

Dax' gezicht lichtte op. 'Heb je er een gevonden? Dat is geweldig!'

Ze liep richting de kajuit.

'Wacht even, een volwaardige meiharp?' Hij liep naar de rand

van de kade en keek naar het luik van de Silver. ‘Daarin?’

Marin keek om. Normaal gesproken liet ze niemand toe op haar boot en al helemaal niet in de kajuit. Maar dit was Dax. Bovendien wilde ze zijn reactie zien. ‘Ik kan wel wat hulp gebruiken met sjouwen.’

Zonder zijn antwoord af te wachten liep ze de trap af naar het ruim.

Ze voelde de boot schommelen toen Dax aan boord stapte en even sloeg de twijfel toe. Hem uit te nodigen op haar boot... *Hij weet niet hoe bijzonder dit is.* Als ze net deed alsof het heel normaal was, zou hij niet in de gaten hebben dat het voelde alsof ze naakt voor hem stond.

Ze hoorde hem op de trap achter haar en draaide zich om zodat ze zijn gezicht kon zien. Hij bukte zodat zijn kristallen hoorns niet tegen de balken aan zouden stoten, maar ging weer rechtop staan toen hij beseftte dat de kajuit hoog genoeg was voor hem om te kunnen staan.

Zijn ogen werden groot en Marin grijsde.

Het zeilschip was van binnen niet zoals je verwachtte. Het was er vijf keer zo groot als het zou moeten zijn, een grote open ruimte met een aparte kamer voor haar bed – een echt bed met een matras en kussens, geen hangmat zoals je die normaal gesproken zag op dit soort schepen – en een aparte ruimte voor de kombuis met een oven en een koelkast en genoeg levensmiddelen en water voor een aantal weken op zee. En er was een ruimte met een toilet, een douche en een grote hoeveelheid waswater. Maar die grote open ruimte was het verbazingwekkendst. Er zouden wel drie van dit soort schepen in passen, een prachtige tegenstrijdigheid met de natuurwetten.

Haar schip was, simpel gezegd, groter van binnen.

Ze hield het smetteloos schoon, de muren waren zo wit als middagwolken en de vloer was gemaakt van licht hout. Aan het plafond had ze strengen met magische lichtjes gehangen in de vorm van de

sterrenbeelden. Haar eigen sterrenhemel. In een van de hoeken lagen stapels fluwelen kussens bij een boekenplank met daarop haar boekencollectie. De rest van de kamer gebruikte ze als opslagruimte voor de dingen die ze koerierde, op dit moment een kist boeken voor de Grote Bibliotheek en de meiharp voor het conservatorium.

Dax draaide zich om en rende de kajuit uit om van de buitenkant naar het schip te kijken.

Ze wachtte.

Hij kwam terug. 'Magie?'

'Ja.'

'Fantastisch,' zei hij.

'En noodzakelijk voor een koerier.' Ze wees naar het instrument dat in een hoek stond. Het was ter bescherming verpakt in linnen doeken en vastgezet aan de muur omdat de zee ineens woest kon worden. Op een gewoon, niet betoverd schip zou de meiharp de hele kajuit in beslag hebben genomen.

Ze wilde niet denken aan hoeveel het haar familie had gekost om het schip te laten betoveren. De afgelopen twee jaar had ze gewerkt om de schuld aan Yvex, de magiër van wie haar ouders de spreuk hadden gekocht, af te betalen. Ze moest nog drie termijnen voldoen.

Als de keizer het gebruik van magie niet had verboden, zou het veel minder hebben gekost. Vroeger kon je naar iedere lokale heks gaan voor een doorsnee-spreuk. Alle schippers kenden er zelf wel een paar en alle scheepsbouwers kenden er nog wel een paar meer. Maar vanaf het moment dat de keizer had verordend dat het gebruik van magie alleen nog was toegestaan aan officieel goedgekeurde, hoogopgeleide magiërs, waren de prijzen van spreuken de pan uit gerezen. Als haar ex-verloofde niet... Resoluut schoof Marin de gedachte aan hem zo ver mogelijk opzij. Hij mocht niet langer haar gedachten of haar leven binnendringen. Gelukkig had de magiër haar ouders een haalbare afbetalingstermijn gegund. Als alles volgens plan ging en ze genoeg opdrachten hield, kon ze in de

volgende herfst de laatste afbetaling doen. Daar had ze nog bijna een jaar de tijd voor en dat moest lang genoeg zijn.

Dax draaide zich naar haar toe en keek haar met een intense blik in zijn paarse ogen aan. 'Dank je wel dat je me dit laat zien,' zei hij ernstig.

Marins adem stakte in haar keel. Ze vroeg zich af of hij wist hoe indringend zijn blik kon zijn. Een ogenblik wist ze niet wat ze moest zeggen. Het leek alsof ze al haar woorden kwijt was. Ze had niet geweten dat hij zou begrijpen hoe bijzonder het voor haar was om iemand op haar boot uit te nodigen. *Hij doet gewoon beleefd.* En zij deed belachelijk. Hij was niet meer dan een man die vrienden was geworden met haar vriend. 'Kun je me helpen met de meiharp?'

'Natuurlijk.'

Ze schudde de tijdelijke verlamming van zich af en liep naar het instrument. Het had wel wat tijd gekost om het ding in haar eentje de trap af te krijgen, omdat het instrument een rare vorm had om door een persoon gedragen te worden. Maar met z'n tweeën ging het prima. Ze tilden de meiharp samen op en hesen hem de trap op.

Op het dek moest Marin zich schrap zetten toen Dax uit balans raakte, niet gewend aan het dragen van grote dingen op een wiebelige ondergrond, maar gelukkig liet hij niet los. Ze tilden de harp op de kade van het conservatorium.

Met stralende ogen wreef Dax in zijn handen. 'O, ik heb nog nooit zo'n grote meiharp gezien. Niet tegen Grootmeester Cheyan zeggen, maar ik denk dat ik het even moet uitproberen. Om er zeker van te zijn dat hij het doet.'

Marin grijnsde. 'Alleen maar verstandig om de levering te controleren voordat je die aanneemt.'

'Ja. Precies.'

'En je wilt gewoon graag met het nieuwe speelgoed spelen.'

'Yep.'

De gevleugelde oranje kat rook aan het in doeken gewikkelde

instrument terwijl Marin en Dax het uitpakten alsof het een cadeau was. ‘Hoe heb je deze gevonden?’ vroeg Dax.

‘In de schat van een draak.’

Zijn lippen vormden een perfecte O.

‘Antiekmarkt,’ gaf Marin toe. Het voelde niet goed om voor Dax de waarheid te veel te verdraaien. ‘Ik vond hem op een antiekmarkt, maar de verkoper daar had hem van een draak gekocht.’ Ze begon te vertellen over het eiland Ilreka dat voornamelijk werd bewoond door enorme draken die er bijzondere schatten op na hielden. Een draak die instrumenten verzamelde, had recent een meiharp geruild tegen een bijzondere fluit gemaakt van een zeldzame houtsoort en Marin was erachter gekomen dat die ruil was gedaan door een antiekhandelaar op het eiland Cade. Ze was niet naar Ilreka gegaan – het eiland lag op meerdere dagen zeilen vanaf haar gebruikelijke routes – maar wel naar Cade, waar ze op een specifieke antiekmarkt de kraam van de verkoper had gevonden. Ze vertelde beeldend over haar zoektocht naar de meiharp. Toen vroeg ze: ‘De verkoper verkocht ook betoverde fluiten die zichzelf kunnen bespelen... Hoe kan dat? Kan een fluit muziek maken zonder muzikant?’

‘Betoverde instrumenten kunnen de stukken spelen die door een muzikant op hen gespeeld zijn – ik heb wel eens meegewerkt aan het betoveren van instrumenten. Je speelt een paar liedjes en de magiër verzegelt ze in de fluit of de luit of wat voor instrument dan ook is gekozen. De instrumenten kunnen geen nieuwe stukken spelen en de muziek is zo goed als de kwaliteit van de muzikant die er tijdens de betovering op speelde.’

‘Ah, ik snap het.’ Het had ongeloofwaardig geklonken, maar ze had de fluiten echt zien spelen. Ze had alleen niet geweten hoe het kon. ‘Ze zouden de naam van de muzikant erbij moeten zetten als ze de fluit verkopen. Dan kunnen ze hogere prijzen vragen voor instrumenten die zijn ingespeeld door betere musici.’

‘Kun je nog meer vertellen over de draken? Heb je er wel eens een ontmoet?’

Marin glimlachte terwijl ze de linnen doek losknoopte. 'We zijn ooit een draak tegengekomen die verliefd werd op Perri.' Het was echt gebeurd. Niet op Ilreka, maar het was wel heel grappig geweest.

Perri blies belletjes in het water.

'Hij probeerde indruk te maken door te laten zien hoe goed hij kon zwemmen.'

Dax trok zijn wenkbrauwen op.

'Perri was niet echt onder de indruk,' zei Marin.

De zeeslang knikte instemmend met zijn kop.

Een doffe klap deed de muren van de tunnel trillen en het water vibreerde. Perri dook onder. Marin keek op. 'Wat was dat?'

'Trommels?' gokte Dax.

'Hebben jullie zulke grote trommels?'

'Ja.' Hij fronste zijn wenkbrauwen. 'Ik wist alleen niet dat ze uit de opslag waren...'

Hij liet de gedachte los en trok aan het doek om de harp te onthullen. Zijn glimlach werd breder. 'O, wat prachtig.'

De meiharp was uit een diep roodgekleurd hout gesneden. Het instrument was bijna even hoog als Marin en had een gebogen standaard en gouden snaren. Aan de bovenzijde waren fluiten uitgesneden met zo veel precisie en verfijning dat het leek alsof een getalenteerde ambachtsman er jaren aan had gewijd.

'De verkoper vertelde dat het instrument ontworpen is om gespeeld te worden door een muzikant met meerdere armen,' zei Marin terwijl Dax zijn vingers over de fluitgaten en de snaren van de harp liet glijden.

'Dat klopt,' zei hij. 'We hebben een student met vier armen. Ze krijgt privées van Grootmeester Cheyan en zodra ze goed genoeg is op de fluit en de harp afzonderlijk wordt dit haar instrument.' Dat weerhield Dax er niet van om in de fluitgaten te blazen en de harpsnaren te bespelen. Zijn vingers gingen steeds sneller over de snaren en de fluitgaten en de muziek stroomde uit het instrument.

Perri wiegde tijdens het luisteren met gesloten ogen zijn kop heen en weer in het water.

De lieflijke melodie weerkaatste in de tunnel en Dax speelde in harmonie met de weerklanken alsof het andere musici waren. Samen met de echo's speelde hij totdat de tunnel gevuld was met schoonheid.

De muziek overspoelde Marin en ze ademde de klanken in. Ze had nog nooit eerder iemand horen spelen op een meiharp en de manier waarop Dax een simpele melodie veranderde in zoetsachtigs dat alle zintuigen raakte... Het was alsof ze meedeinde op een zachte golfslag. Hij beëindigde de melodie en ze waren allemaal stil terwijl de echo's van de harp en de fluit vervaagden en langzaam verdwenen in de stenen en het water. Ze vroeg zich af of hij wist hoezeer zijn muziek voelde alsof je werd omringd door de zee.

Starend naar de harp gaf hij haar een zak met geld als betaling. Ze controleerde het bedrag en stopte het in een van haar vele zakken. Haar broek was ook een cadeau van haar ouders geweest: een schippersbroek met meerdere waterdichte zakken voor munten, noodvoorraad en alles wat ze nog meer veilig wilde bewaren. 'Dank je wel. Dat was...' Verschillende woorden schoten door haar hoofd: hoogstaand, niet van deze wereld, louterend. '...mooi.' Inwendig kromp ze ineen, maar ze had het al gezegd.

'Ik zal de kademedewerkers waarschuwen dat dit naar boven moet worden gebracht,' zei Dax, alsof hij niet had opgemerkt dat ze zijn muziek zo bagatelliseerde dat het bijna beledigend was. Het leek in elk geval alsof hij niet beledigd was. Afgeleid keek hij naar de trap. 'Ik weet niet waar iedereen is. Er zijn nog meer dingen bezorgd vandaag.' Hij kreeg weer rimpels in zijn voorhoofd. Het leek erop dat hij bezorgder was dan hij liet merken, dacht Marin. 'Hoe dan ook, zij zullen ervoor zorgen dat de harp veilig bij Grootmeester Cheyan wordt gebracht.'

Ze wist dat dat haar teken was om te vertrekken. Ze had tenslotte deze ochtend nog een levering op de planning staan en ze was al

langer gebleven dan nodig. Ze wist niet waarom ze bij Dax altijd langer bleef. Hij was bijzonder. Normaal gesproken legde ze niet langer aan dan de tijd die nodig was om uit of in te laden.

‘Bedankt voor de muziek,’ zei Marin.

‘Bedankt voor het verhaal,’ zei Dax. Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Alleen maar “mooi”?’

‘Je weet dat het prachtig was.’

Met gespeelde ernst stemde hij toe. ‘Dat weet ik.’

Nadat ze haar boot had losgemaakt, aarzelde ze even. ‘Dax, luister. Ik weet niet wat er allemaal aan de hand is in Alyssium maar... wees voorzichtig, oké?’ Ze dacht aan de dichtgespijkerde ramen. ‘Blijf in het conservatorium.’

Zijn lippen krulden op. ‘Doe ik. Maak je geen zorgen. Er wordt goed op me gelet.’

Marin zwaaide terwijl ze de boot terug de tunnel in duwde. Perri zwom achter haar aan en blies droevige belletjes naar Dax. Ze keek achterom en zag dat hij hen nakeek, met een hand op de meiharp en de gevleugelde oranje kat om zijn enkels gekruld.

Aan het einde van de tunnel trilden de muren en het water opnieuw van een volgende, nog hardere klap. Het klonk niet als een trommel.

Oorspronkelijke titel: *Sea of Charms*

Published by arrangement with Tor Publishing Group. All rights reserved.

© 2026 Sarah Beth Durst

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Saar Breimer

Omslagafbeelding: Lulu Chen

Omslagontwerp: Esther S. Kim

Binnenwerkillustratie: Ann Lou via Adobe Stock

Omslagontwerp Nederlandse editie: Lisette Vink, Het Omslag Atelier

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8486 4

ISBN e-book 978 90 261 8487 1

ISBN audioboek 978 90 261 8609 7

NUR 334